Bogdan Suceava

A trimis diavolul un pian

- Cine sã fie ? fãcu el. Nu ne-a mai scris cineva de nu mai stiu cand. Cine sa trimitã un pachet ?

- A venit acum, spuse femeia, încruntatã. Când a trecut postasul în susul ulitei, a bãtut la poartã si mi-a zis: uite un pachet pentru voi, semneazã aici. Am semnat. Zicea cã abia l-a adus pânã în vârful dealului, împingând la bicicletã.

El iesi în tindã, numai în maieu, încã murdar pe mâini de ulei. Pe obraji uleiul i se amestecase cu transpiratia. Dacã nu reusea sã repare drujba pânã mâine, pierdea banii pentru tãierea lemnelor la cabanã. Chiar daca turistii nu mai veneau ca altãdatã, cabana plãtea încã pentru transportul, tãiatul si stivuitul lemnelor. Drujba era veche, din anii '60, o marcã sovieticã. Costase cândva o avere, cât o motocicleta. Numai cã pâna azi mestecase cu dintii ei de otel o pãdure întreagã, si abia de mai gâfâia. Iar cand se oprea de tot, era greu sã afli ce-i lipseste.

- Ce scrie pe pachet ? întrebã el stergându-se pe cârpa de ulei.

Femeia stãtea pe vine în mijlocul curtii si se uita la lemnul ambalajului, pe care era scris mare, cu vopsea rosie, FRAGIL.

- E numele tãu, cu adresa de aici. Adresa e întreagã. E pentru noi, Vadu Târnavei, 166, da.

- E greu ? întrebã el, parcã iesit din uimire. Începuse sã aibã o teorie despre pachet, îsi imagina o suitã de erori ale tuturor oficiilor de posta din lume care l-au adus pânã la el.

- Usor nu e, zise femeia ridicându-se în picioare. Numai sã n-avem de plãtit ceva, cã numai buni de platã sã fim, asta ne mai lipsea. Deodata el rãmase tintuit locului pe scãri. Privea deasupra acoperisului surpat al grajdului, cu ochii unui om care întelege totul. Zise:

- Tu mai stii ceva de vãru-tau Costache ?

Femeia se luminã deodatã.

- Nu mai stiu nimic. Nici lui taicã-sãu nu i-a mai scris. Sau eu n-am mai auzit.

- Câti ani sã fie de când a plecat ?

- Nu mai stiu. Mai mult de zece, cred. dar auzisem cã s-ar fi prãpãdit când a încercat sã treacã în America sau Canada, pe un vapor unde n-ar fi avut voie sã fie. Dupa aceea a venit vorbã cã nici n-ar fi fost pe vaporul acela, si cã el ar fi fost demult în Australia, unde lucra pentru o fermã de oi. Nu mai tin minte.

El începu sã se scarpine în barba nerasã. I se facuse fricã, asa cum îi era frica de multe ori de lucrurile pe care nu le putea întelege. Dar nu îi aratã asta femeii.

- Da, zise el atunci, de la el trebuie sa fie, ne-a trimis vãrul Costache un pachet. S-a instalat, s-a aranjat cu banii, si ne trimite acum asta.

- Ce sa fie inauntru ? se intrebã femeia si se trase un pas inapoi.

- Cel mai bine ar fi sa fie o drujba noua. Dar am auzit ca asa ceva nu se mai fabricã. Si nici nu cred cã vãru-tau Costache e asa destept sa ghiceascã ce ne-ar trebui nouã cel mai tare.

Femeia ridicã din umeri:

- N-are de unde sã stie el cum mai e acum aici. Când a plecat el tu lucrai la fabicã. S-ar mira sã auda cã ai meserie noua tocmai acum, om cu parul alb.

- Mda, spuse el. Apoi, dupã o clipa de cumpanire:

- Hai sã-l desfacem.

Luã surubelnita si se apropie de pachet. Masurã atent sipcile albe, pline de etichete, stampile si semne. Scris mare, neagru, pe un colt se putea citi: Vama Arad. Înfipse surubelnita între sipci si împinse usor. Se opri dintr-o datã, ca înghetat, si murmurã:

- Crezi ca ne pun sa plãtim cutia ?

Femeia nu raspunse.

El sãltã prima sipca si se uitã cu ochii mari înãuntrul cutiei. Un pachet învelit în folie alba. Înauntru putea fi orice. Începu sã scoatã sipcile una cate una. Pentru protectie, niste cuburi mari, albe, de consistenta pernelor umplute cu lânã, completau interiorul cutiei. Le dãdu la o parte, si scoase la lumina soarelui pachetul învelit în folie. Cutia desfacutã arãta acum ca o cochilie de melc spartã. Sedea în mânã cu lucrul acela si se uita la el fãrã nici un gand, fãrã nici o idee. Era usor, si pãrea foarte fragil, asa cum se simtea prin învelitoarea alba. Soarele batea în albul acela fãcându-l strãlucitor. De unde-l tinea el, folia luase urma uleioasã a degetelor.

- Nu te-ai sters bine, clãtinã din cap femeia. Toate lucrurile tale sunt îmbibate de ulei si parul tau miroase a rumegus.

El rãmânea mai departe neclintit în mijlocul curtii.

- Asta nu vine de la vãrul Costache, zise el.

Deodatã pasi brusc spre tindã, puse lucrul acela pe marginea ei de lemn si dãdu la o parte, cu mare grija, folia. Pe jos se rãsfirarã trei cãrticele mici, una albã, alta rosie, ultima gri. Se arãtã vederii un obiect micut, de culoare cenusiu luminos, pe care scria mic *Macintosh 610*, si care arãta ca un acordeon fãrã burduf, numai cã în loc de clape avea butoane cu litere. Lânga el era lipit un pachet cu foarte multe fire, care arãtau cã obiectul acela ciudat se mai aduna cu ceva, cã se lipeste la altceva ca sa lucreze, cã aici e vorba de o aritmetica ceva mai specialã.

- E vreo scrisoare pe acolo ? întrebã femeia, care nu se clintise de lânga grajd. Ea nu renuntase încã sã caute o explicatie pãmânteascã aparitiei.

- E un fel de masinã de scris, zise el pe jumatate dumirit. Pe fiecare buton e o literã. Sã tot fie o sutã de butoane. Sunt foarte multe, unele care nu se pot citi.

- Poate îl putem vinde, zise femeia.

- Numai sã-l gãsesti pe ãla care are jumatatea care trebuie, altfel nu stiu ce-ar fi de fãcut cu el. Deodatã se întoarse cãtre femeie, si îi spuse înfuriat:

- Tu esti de vina ! Iei tot ce ti se dã ! Parc'am ajuns de pomana lumii ! Du-te mai bine în drum si atine-te la postas, si cheamã-l aici cand s-o întoarce din susul ulitii.

Femeia tresãri speriatã, si fãcu asa cum i se spuse. Acum iesise în mijlocul drumului si se uita de acolo, prin poarta, cãtre tindã, spre pachetul desfãcut. Se simtea de vinã. Se legana usor,de pe un picior pe altul, ca batutã de vânt. El se aseazã pe treptele casei, uitându-se lung la lucrul acela. Adunã de pe jos cele trei cãrticele. Nu le rasfoi. Au stat asa o bunã vreme, pânã ce postasul se zãri ridicând praful ulitei cãtre cer, cu bicicleta lui care scârtâia de se auzea din capul satului.

- Bunã ziua, zise el intrând în curte.

- Stii ceva de pachetul asta ? fãcu el de pe trepte, ridicându-se greoi.

Postasul era tânar, aproape un copil, si barbatul se uita la el de sus, încã supãrat pentru prostia pe care-o fãcuse când adusese pachetul tocmai la ei.

- Nu stiu, rãspunse postasul. Pe noi ne cheamã la sedintã la judet, si ne spun cã primesc plângeri cã nu ne facem treaba, cã s-ar încurca drumurile scrisorilor, coletelor sau mandatelor, dar eu nu stiu sã fi încurcat niciodatã nimic. Ce e asa greu ? Acum e un pachet cu adresa de aici. Eu l-am adus.

Atunci femeia se facu deodata palidã, se trase doi pasi înapoi, si scoase un tipãt.

- Sã-l chemam pe pãrintele ! spuse ea cu voce tãiatã. Trebuie sã vinã sã ne citeascã, sã curete curtea. Nu stiu cine a trimis pachetul, dar oricine va fi fost acela, cuvântul Sfintei Scripturi va sterge.

Bãrbatul dãdu din cap, stânjenit de gândul femeii. Zise:

- Nu e treabã de popã aici. N-ai inteles ca pachetul nu-i pentru noi ? E o gresealã.

Postasul spuse:

- E numele tãu pe el. Uite numãrul, satul, judetul si tara. Uite si locul de provenientã, un oficiu postal din Canada. Sau ce-o fi însemnând asta.

- E pentru tine, spuse femeia ca si cum i-ar fi citit condamnarea, si uita-te la el cum arata, ca un acordeon la care nimeni nu stie cânta.

- Nu stiu, zise postasul cu voce obositã, dar vina mea nu e. Sã nu faceti petitie la diriginte la judet, cã vã faceti pãcãt.

Se întoarse, îsi luã bicicleta pe care o rezemase de piatra de la intrare, si mai privi o datã în curte, cãtre bãrbatul nãclãit de ulei si femeia cu privire capie. Se uita la ei doi cu milã, si bãrbatul îi vãzu privirea, dar nu mai zise nimic. Femeia strânse totul de-a valma în cutie, foliile si cuburile cele moi, puse lucrul acela înãuntru, apoi se duse în grajd. Bãrbatul se ridicã, se apropie de masa unde avea, la coltul casei, menghina, si lângã care asezase acum drujba, pe jumãtate desfacutã. Femeia iesi în curte cu cãrutul pentru butelie. Îsi desfacu sortul rupt si-l puse în cui, nu putea sã iasa din casa asa. Îsi legã baticul sub bãrbie. Trânti cutia pe cãrut si zise:

- Dacã nu-l gãsesc pe pãrintele sã-mi citeascã, poate cântãretul. Trebuie sa ne citeascã cineva.

Atunci femeia îl auzi pe bãrbat conectând masina, auzi pocnetul, dar nu vãzu flama, nici când se umplu, într-o clipã, toata curtea de fum negru, înecãcios. Se simtea miros de pucioasã otrãvitã. El se ridicã de pe jos, cu fata albitã de spaimã. Mârâi înfundat:

- Uite asa aratã dracul ! Uite asa ! Eu l-am mai vazut de vreo doua ori, si asa face. M-ai bine l-ai aduce pe tarcovnic sa-mi citeascã la drujbã, cã din asta trãim si asta i-a fost.

Atunci femeia i se impotrivi cu încrâncenare pãtimasã:

- Ba si eu l-am vãzut ! L-am auzit vorbind, l-am vazut la televizor, i-am auzit noaptea în întuneric pasul schiopãtat, si acum l-am vazut trimitând semn cu posta. Numai necurãtie mi-a fost dat sã vad, Doamne pãzeste.

El zise, cu vocea înecatã de fum:

- Cum o sã sparg eu acum toate lemnele alea cu toporul ? Sunt prea multe. Nu se poate.

Clãtinã din cap si se uitã la ea, care începuse sã-si facã cruci peste cruci, si îl privea cu ochi speriati si rãtãciti, si îi zise:

- Da' tu ce crezi, o mai fi trãind vãrul Costache, pe acolo pe unde o mai fi el ?

East Lansing, mai 1998.

Text publicat în ArtPanorama.

Înapoi la prima paginã.